

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobců:

- a) K. A. A.
- b) nezletilá S. A.
- c) nezletilý P. A.
- d) nezletilý M. A.
- e) A. J.

všichni zastoupeni JUDr. Athanassios Pantazopoulosem, advokátem
se sídlem Slavíkova 19, Praha 2

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

Nad Štolou 3,170 34 Praha 7

ve spojeném řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ve věci mezinárodní
ochrany ze dne 3. dubna 2019, č. j. OAM-725/ZA-ZA11-HA12-2017 a č. j. OAM-
726/ZA-ZA11-HA12-2017,

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označenými rozhodnutími žalovaného nebyla žalobcům udělena mezinárodní

ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žalob

2. Tato rozhodnutí napadli žalobci a) a e) [rovněž jménem svých nezl. dětí – žalobců b), c), d)] v celém rozsahu včas podanými žalobami, téměř totožného obsahu. V obou žalobách bylo namítáno, že žalovaný porušil v řízení o udělení mezinárodní ochrany následující ustanovení:

§ 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy;

§ 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu v souvislosti s:

§ 12 zákona o azylu; § 14 zákona o azylu a § 14a zákona o azylu;

§ 23c zákona o azylu, neboť nevycházel z přesných a aktuálních informací o zemi původu;

§ 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, jelikož správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, napadená rozhodnutí jsou z tohoto důvodu nepřesvědčivá;

§ 50 a odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo;

§ 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci;

§ 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění napadených rozhodnutí nebylo žalovaným dostatečně uvedeno, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu.

3. Žalobci dále v žalobách totožně uvedli, že v jejich případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 až 14a zákona o azylu, které pravdivě vypověděli a podpořili listinnými důkazy. Nesouhlasí zejména s názorem žalovaného, že jim v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma dle § 12 a 14b zákona o azylu. Žalovaný dle jejich názoru nedostatečně zjistil skutkový stav věci, z čehož vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Odchýlil se rovněž od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a nebezpečí vzniku vážné újmy. Obdobně pochybil i ve vztahu k posuzování tzv. humanitárního azylu.
4. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobci a) a e) podána zejména kvůli jejich náboženskému vyznání, oba jsou křesťany, žalobce e) je křesťanský kněz. Ten se cítil být několikrát terčem smrtelných útoků, které měly skončit vždy smrtí některého z jeho rodinných příslušníků. Oba popsali i neochotu a diskriminaci ze strany policie spojenou právě s jejich křesťanským vyznáním. Svou situaci se snažili vyřešit přesídlením i žádostí o pomoc bezpečnostních složek. Pokusy byly marné a pomoci se jim nedostalo. Dle jejich názoru byly jejich výpovědi konzistentní a věrohodné, pokud měl žalovaný nějaké pochybnosti, vážlo i na něm sdílené důkazní břemeno (viz rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 4 Azs 169/2006-47).

5. Žalovaný tak neměl unést svou část důkazního břemene, jelikož i přes to, že žalobci poskytli pravdivou a konzistentní výpověď v průběhu správního řízení, ten neshromáždil žádné objektivní informace takovým způsobem, aby vyvrátil jejich tvrzení a měl se tak řídit zásadou „*v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu.*“ Ve vztahu k udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu pak nelze dovozovat, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší, než pravděpodobnost, že nenastane. Přiměřená pravděpodobnost je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82). Pákistánská islámská republika (dále jen „Pákistán“) je zemí se špatným stavem zacházení s lidskými právy. Žalovaný se měl zabývat otázkou, zda jsou orgány v zemi původu žalobců schopny či ochotny jim poskytnou ochranu (byť se mohlo jednat o ochranu vůči soukromým osobám). Rozhodnutí žalovaného je tak v rozporu s čl. 4 odst. 3 písm. a) kvalifikační směrnice 2011/95/EU ve spojitosti s článkem 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a to hlavně v tom smyslu, že: „*ochrana před pronásledováním nebo vážnou újmu musí být účinná, nesmí být pouze dočasná a žadatel má k této ochraně přístup.*“ Jako důvod pro neudělení azylu nemůže dále obstát argument, že žadatel v zemi původu nepožádal o pomoc a nevyčerpal všechny právní prostředky, jelikož pokud ten nemá reálnou možnost se obrátit o pomoc na příslušné orgány v zemi původu, musí se správní orgán zaměřit během dokazování i tímto směrem. Za této situace tak nelze pouze shromáždit údaje o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007-129).
6. Zcela zásadním pochybením shledali žalobci fakt, že žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s jejich tvrzeními a důkazy a nezohlednil tak individuální skutečnosti daného případu. Neshromáždil dostatek aktuálních informací. Žalovaný dále nepostavil najisto, z jakých podkladů vycházel při hodnocení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a). Žalobce e) rovněž upozornil na to, že žalovaný se nezaobíral jeho tvrzením věcně, jelikož nezjišťoval skutkový stav ve vztahu jeho obav z možného nábožensky motivovaného pronásledování. Omezil se pouze na konstatování, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je podána účelově.
7. Žalobci jsou toho názoru, že je to žalovaný, kdo pracuje s informacemi účelově a zjevně si vybírá ze spisu pouze ty, které jsou v neprospěch žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené navrhli, aby nadepsaný soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalobce e) následně dne 2. 5. 2019 doplnil žalobu tak, že konkretizoval své obavy ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Upozornil přitom na to, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu jeho náboženství a rovněž uplatňování politických práv a svobod kvůli tomu, že svou křesťanskou víru šíří. Popsal příběh napadení svého bratra a otce (i svůj), které spojuje právě s praktikováním křesťanské víry. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal účelově a že ta nebyla podána bez zbytečného odkladu.
9. Zástupce žalobců posléze také doplnil žalobu (dne 22. 7. 2019) a navrhl, aby byly obě žaloby posuzovány komplexně. Vysvětlil, že žalobci jsou pákistánské národnosti, avšak křesťanského vyznání. To, že žijí žalobci v zemi s majoritou muslimského obyvatelstva,

nevzal žalovaný v potaz. K této problematice odkázal na zprávu Amnesty International 2017/2018 a další, které informovaly o útocích na minoritní náboženské skupiny. Uzavřel, že žalovaný měl rozhodovat v souladu s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

III. Vyjádření žalovaného k žalobám

10. Rovněž vyjádření žalovaného k oběma žalobám byla v zásadních bodech obsahově shodná a to zejména proto, že všichni žalobci spojují svůj azylový příběh převážně s osudem žalobce e) – otce rodiny, který je křesťanským knězem. Žalovaný v hlavních bodech shrnul situaci v zemi původu žalobců tak, jak ji popsali.
11. Popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní, neboť při svém rozhodování neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany jak podle § 12, § 13, § 14, tak ani podle § 14a a § 14b zákona o azylu.
12. Dle svého přesvědčení zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobci v průběhu správního řízení sdělili, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Má za to, že průběhu několika pohovorů uskutečněných se žalobcem e) mu poskytl možnost a značný prostor vyjádřit se ke všem důvodům jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
13. Ohledně námitek žalobců k otázce věrohodnosti jejich výpovědí žalovaný podotkl, že byť žalobce e) v doplnění své žaloby rozporuje závěr správního orgánu, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci jeho dalšího pobytu v České republice, žalovaný na tomto svém postoji trvá. Podotkl, že žalobce e) dle svých výpovědí měl v podstatě již od roku 2006 stabilně pobývat ve Spojených arabských emirátech a do vlasti se od té doby vracel za svou rodinou dvakrát ročně, a to na Vánoce a na Velikonoce. O česká víza v Dubaji žalobce zažádal již v červenci 2017. Rodina žalobce odcestovala do České republiky dříve, žalobce ještě nějakou chvíli zůstal v Dubaji a poté dne 25. 8. 2017 také letecky přicestoval do České republiky. Českou republiku se svou rodinou navštívil již v červenci 2016 za účelem turistiky. Žalobce v té době chtěl začít v České republice podnikat, měl v úmyslu zde zůstat, disponoval však pouze turistickým vízem a blíže nespecifikovaný právní zástupce mu měl sdělit, že jeho víza nelze prodloužit, a tudíž si nelze ani založit ani jiným způsobem rychle podnikání. Z uvedeného důvodu se žalobce vrátil zpět do Dubaje. S ohledem na dobu tvrzeného pronásledování žalobce z náboženských důvodů ve vlasti, které dle jeho vyjádření mělo zahrnovat rovněž dva smrtící útoky na jeho osobu, žalovaný neshledal žalobcem podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany za včasnou, zejména z toho důvodu, že pokud by měl žalobce potíže s pronásledováním, o mezinárodní ochranu v České republice mohl požádat již při své první návštěvě České republiky v červenci 2016, kdy k tomu měl příležitost, nečinil by tak dle žalovaného až o rok později.
14. V závěru vyjádření žalovaný doplnil, že si je vědom toho, že situace příslušníků náboženských menšin v Pákistánu rozhodně není ideální, v zemi původu se s ohledem na svou náboženskou příslušnost mohou potýkat s řadou problémů, nicméně situace samotného žalobce jakožto příslušníka náboženské menšiny, tak jak ji popsal správnímu orgánu, nebyla taková, aby mohla naplnit důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Vzhledem k jeho výpovědi (kterou žalovaný navíc neshledal jako zcela konzistentní) má za to, že neporušil žádná ustanovení uvedených právních předpisů.

Konstatoval, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dle jeho názoru dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobci a to ve vztahu k neudělení všech forem mezinárodní ochrany. Je toho názoru, že podanou žalobou nebyla zpochybněna napadená rozhodnutí a navrhl zamítnutí žalob pro jejich nedůvodnost.

IV. Jednání soudu

15. Ještě před zahájením jednání nařízeného na den 18. 2. 2020 spojil krajský soud usnesením věci ohledně všech žalobců ke společnému projednání s tím, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 30 Az 8/2019. Pro takový postup byly splněny podmínky uvedené v § 39 odst. 1 s. ř. s. Obsahy žalob byly totiž ve své podstatě shodné, žaloby spolu skutkově souvisí, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobci a) až e) dovozovali důvody pro udělení mezinárodní ochrany od důvodů jim společných, tj. od azylového příběhu žalobce e). Spojení obou žalob ke společnému projednání považovali za vhodné i účastníci řízení a neměli proti němu žádných námitek.
16. Po zahájení jednání odkázal zástupce žalobců na obsah podaných žalob a replik k vyjádření žalovaného. Zopakoval nejdůležitější informace obsažené v jejich písemných podáních a skutečnosti, které jimi byly uvedeny v rámci správního řízení. Projev, který zástupce žalobců přednesl, byl v písemné podobě založen do soudního spisu. Krajský soud tak pouze ve zkratce podotýká, že zástupce žalobců nejprve upozornil na to, že všichni žalobci jsou křesťanského vyznání, přičemž Pákistán je zemí většinově muslimskou. Žalobce e) je křesťanským knězem. Poukázal zejména na to, že žalobcům není poskytnuta adekvátní ochrana v zemi původu a žalovaný se nevypořádal se všemi informacemi o jejich vlasti. Adekvátně nebyla vyhodnocena ani hrozba vážné újmy, která žalobcům v Pákistánu hrozí. Zástupce žalobců dále nesdílí názor žalovaného, že udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu je zcela mimořádné, to je dle jeho názoru myšlenka zcela mylná a v České republice hluboce zakořeněná. Na podporu svých tvrzení doložil i podklady, o nichž se v uvedeném podání zmiňoval. Jedná se o zprávy z tisku a dále o zprávy mezinárodních společností věnujících se lidskoprávní problematice – konkrétně například o zprávy společnosti Amnesty International a Human Rights Watch o situaci v zemi původu žalobců za rok 2018 a 2019.
17. Poté doplnil, že žalobkyně a) zjistila, že trpí závažným srdečním onemocněním, které se zhoršuje stresovým prostředím (doložil lékařské zprávy, viz soudní spis na čl. 106-116). Upozornil i na integraci žalobců v České republice, zejména pak nezletilých dětí, které se účastní výuky v tuzemských školských zařízeních. Zástupce žalobců poté dal soudu na zvážení doplnění dokazování výsledkem dvou svědků – členů církevního sdružení stejného jako žalobci, kteří by se mohli vyjádřit k otázce integrace žalobců do zdejší společnosti. Krajský soud k jejich výsledku ovšem nepřistoupil (viz níže). Zástupce žalobců má za to, že všechny takto nastíněné skutečnosti by měly být brány v potaz a trval na tom, aby nadepsaný soud napadené rozhodnutí zrušil.
18. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na obsah napadených rozhodnutí, která považuje za věcně i právně správná. Dále odkázala na obsah vyjádření k žalobám ze dne 26. 6. 2019. Podotkla, že žalovaný křesťanskou víru žalobců nezpochybňuje. Zprávy o integraci v české společnosti shledala pro posouzení věci jako irelevantní. K otázce zdravotního stavu žalobkyně a) podotkla, že tyto nové skutečnosti by mohly být případným důvodem pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany

(zejména s přihlédnutím k institutu humanitárního azylu), neboť se jedná o zcela novou skutečnost, kterou se žalovaný v daném řízení neměl možnost zabývat.

19. Žalobce e) dále k věci doplnil, že žalovaný se zabýval otázkou jeho víry až při třetím z pohovorů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že: *„žalovaný opatřil zprávy o situaci křesťanů v Pákistánu, z nichž mimo jiné plyne, že proti této komunitě jsou podnikány teroristické útoky. To jsou ale extrémy. V běžném životě se muslimové chovají vůči spoluobčanům křesťanského vyznání nepřátelsky. To nejsou žádní teroristé, ale mají prostě určité předsudky.“* Své zkušenosti podpořil i vyličením případu mladého muslima, který konvertoval ke křesťanství (k tomu viz protokol o jednání ve věci na č. l. 118 soudního spisu). Žalobkyně a) se k věci nevyjádřila.
20. Zástupce žalobců v závěrečné řeči konstatoval, že žaloba je dle jeho názorů důvodná, přičemž odkázal na všechna dosavadní podání a přednesy, které v předmětné věci učinil.
21. Pověřená pracovnice žalovaného závěrem shrnula, že nijak nevyplynulo, že by v Pákistánu docházelo plošně k azylově relevantnímu pronásledování křesťanů. Podotkla, že je to právě žadatel, který tvoří onen most mezi obecními informacemi o zemi původu a svým individuálním azylovým příběhem. Je na žadateli, aby sdělil veškeré skutečnosti, které ho k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedou. Konstatovala, že žalobci navštívili Českou republiku již v roce 2016 či 2017, a to především za účelem podnikání žalobce. *„Pokud žalobce zmínil incidenty z let 1997, 1999 a 2004, nelze nalézt žádnou příčinnou souvislost mezi těmito incidenty a žádostí o MO. Pokud pak hovořil o události z 5.2, která se stala v Dubaji, žalovaný k tomu uvádí, že nejde o incident, kterému by snad žalobci čelili v zemi svého původu. Je tedy zřejmé, že tvrzení azylově relevantní důvod je jen důvodem zástupným.“* Žalovaný požádal soud, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VI. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

22. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. V přezkumném řízení krajský soud ověřil následující rozhodné skutečnosti, přičemž měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
23. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že všichni žalobci podali žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 4. 9. 2017. Dne 7. 9. 2017 s nimi byl proveden i pohovor za přítomnosti tlumočníka v jazyce urdském. Krajský soud dodává, že všechny výpovědi žalobců, které byly provedeny v průběhu celého řízení o udělení mezinárodní ochrany, představují několik stran protokolů. Proto nepovažuje za nutné

ani možné, aby je opisoval v úplnosti. V podrobnostech tak odkazuje právě na obsah protokolů o výpovědi žalobců. Obsah pohovorů se žalobci a) a e) je dále podrobně popsán i v odůvodnění napadených rozhodnutí, krajský soud proto upozorňuje i na ně.

24. Pouze ve stručnosti krajský soud shrnuje, že žalobci jsou státními příslušníky Pákistánu, pandžábské národnosti, křesťanského vyznání. Žalobce e) je knězem, s jehož azylovým příběhem je spojena i žádost ostatních žalobců o mezinárodní ochranu. Ve vesnici, kde žili, působil ve shromáždění ARP. V Dubaji působil v rámci organizace Amazing Grace International Church. V Pákistánu i v Dubaji byl knězem. Nikdy nebyl a ani v současnosti není politicky aktivní, nikdy nebyl členem žádné politické strany a jiné organizace. V minulosti nebyl v žádné ze zemí Evropské unie kromě České republiky, kterou s rodinou navštívili již v roce 2016. Jeho následná motivace byla v Praze zůstat a založit si zde podnikání. Disponovali však pouze turistickými vízy. Po této zkušenosti podal další žádosti o udělení víza na české ambasádě, bez úspěchu. V Dubaji žil žalobce e) v pravidelných intervalech cca od roku 2006. Od mládí se setkával s nepřátelským jednáním kvůli své křesťanské víře. V roce 1997 měl být jeho bratr pobodán nožem. V roce 2004 prožil sám žalobce incident, kdy byl během jízdy na kole on i jeho otec sražen do příkopu – otec na následky zemřel. Policie uzavřela případ jako dopravní nehodu. Žalobce je toho názoru, že pokud policie zjistí, že se jedná o křesťana, věci se dále nezabývá. Dále popsal příběh chlapce z roku 2007, který měl problémy kvůli polití muslimské náboženské knihy. Stalo se také, že na křesťanské kolonie útočila muslimská komunita, která domy křesťanů vypálila. V roce 2016 v Dubaji se po žalobci ptaly osoby muslimského vyznání – žalobce s rodinou utekli. V Pákistánu došlo v roce 2015 k výbuchu nálože, při níž bylo zabito 15 křesťanů v městě L., ve čtvrti, kde došlo k výbuchu, přitom žije strýc žalobce. Žalobce e) v průběhu řízení upozorňoval na vícero obdobných incidentů, v žádném z nich ale nefiguroval, kromě jednoho záznamu z června roku 2017, kde přesvědčoval jednoho muslima k tomu, aby přešel na křesťanskou víru. Zároveň žalobce potvrdil, že ze strany vlády, policejních orgánů a dalších státních složek problémy se svou křesťanskou vírou nikdy neměl. Problémy neměl ani se svým opakovaným vycestováním z vlasti, kde aktuálně žijí jeho bratři a sestra – bez problémů. V hrubých obrysech vypovídala shodně i žalobkyně a).
25. Součástí správních spisů jsou rovněž žalovaným obstarané informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Pákistánu. Konkrétně vycházel z: informace OAMP, Pákistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31. 7. 2018, informace MZV ČR, č. j. 117255/2018-LPTP ze dne 29. 6. 2018, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Pákistán, 2017, informace australské vlády, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Pákistán ze dne 1. 9. 2017, zprávy MZV USA, Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2017 – Pákistán ze dne 20. 4. 2018, zprávy MZV USA, Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2017 – Pákistán ze dne 29. 5. 2018, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze ledna 2017, doporučení UNHCR ohledně potřeby mezinárodní ochrany členů náboženských menšin v Pákistánu, Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 – Pákistán ze dne 18. 1. 2018, Výroční zprávy Amnesty International 2018 – Pákistán ze dne 22. 2. 2018 a zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2018 – Pákistán z ledna 2018.
26. Žalobcům byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu). Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci, který ve

výše zmíněných skutečnostech nikterak nerozporují ani žalobci v žalobách, poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.

27. Především, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
29. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
30. Z obsahu žalobou napadených rozhodnutí i z připojených správních spisů v daném případě vyplynulo, že žalobci jako zásadní důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedli obavu z návratu do země původu a jejich možného pronásledování pramenícího z jejich náboženského vyznání. Zároveň jsou toho názoru, že by po návratu do Pákistánu měli problémy spojené s výkonem kazatelské činnosti žalobce e). V průběhu soudního řízení také doplnili, že žalobkyně a) má zhoršený zdravotní stav.
31. S ohledem na důvody, pro které žalobci požádali o udělení mezinárodní ochrany, lze mít za to, že v daném případě nelze udělit mezinárodní ochranu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, a to přesto, že žalobci zastávají názor, že v jejich případě může být toto ustanovení aplikováno. Krajský soud upozorňuje, že ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu musí být vykládáno souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou, a to jednak z toho důvodu, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Práva, která jsou tak § 12 písm. a) zákona o azylu chráněna jsou politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod. Žalobce e) mylně subsumuje otázku pronásledování z náboženských důvodů (zejména pak samotného šíření víry) pod citované ustanovení. Tuto problematiku však správně uchopil žalovaný, jelikož v napadeném rozhodnutí konstatoval a krajský soud s ním v tomto ohledu souhlasí, že žalobci [a to ani žalobce e)] v průběhu správního řízení neuvedli nic, co by svědčilo o tom, že ve své vlasti vyvíjeli činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byli azylově relevantním způsobem pronásledováni (ve smyslu uplatňování svých politických názorů). Žalobci sami uvedli, a to hned několikrát, že nejsou nijak politicky aktivní, v politice se nikdy

- neangažovali. Nebyli nikdy vězněni z politických důvodů a ani proto, že by zastávali určité politické názory. Na základě takto zjištěného skutkového stavu lze mít za to, že žádnému z žalobců nehrozí újma ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.
32. V tomto ohledu souhlasí krajský soud s názorem žalovaného, který neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobcům ve smyslu ustanovení § 12 a) zákona o azylu.
33. Krajský soud upozorňuje, že ve světle shora objasněného skutkového stavu nelze dospět ani k závěru, že by byli žalobci pronásledováni ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) azylového zákona. Jádrem žalobní argumentace žalobce e) byla obava z možného pronásledování muslimskou částí obyvatelstva, jelikož je křesťanské víry, kterou navíc, jakožto kněz, dále šíří. Ostatní žalobci, jak již bylo řečeno, sdílejí týž osud, proto se krajský soud zaměřil zejména na argumenty žalobce e).
34. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
35. Ohledně definice pojmu *„pronásledování“* odkazuje krajský soud ještě na čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.
36. Krajský soud dále upozorňuje, že standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti. Ten byl již vymezen i Nejvyšším správním soudem, který zastává názor, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
37. Žalobce e) upozorňoval na útoky místního obyvatelstva na jeho rodinné příslušníky a v jednom případě i na jeho osobu. Konstatoval, že od mládí se setkával s více či méně nahodilými útoky na křesťanské obyvatelstvo v Pákistánu. Nejzávažnější skutečnosti, z nichž žalobce vyvozoval nebezpečí hrozby a vážné újmy se staly v letech 1997 (pobodání jeho bratra nožem) či 2004 (během jízdy na kole on i jeho otec sražení do

příkopu). Žalobce dále vypověděl, že policie se danou skutečností zaobírala a vyhodnotila ji jako dopravní nehodu. V roce 2016 se na osobu žalobce e) měli ptát muži v Dubaji. Je třeba konstatovat, že: „*potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004).

38. Soud doplňuje, že žalobci se o jakoukoliv záštitu státních orgánů či policie nepokusili (byť to v žalobě tvrdí), rodina žalobce e) navíc i po jeho odjezdu do Dubaje žila v Pákistánu zcela obvyklým životem. Takto podaná argumentace žalobce tak nemůže obstát. Přehlédnout pak ve vazbě na danou věc nelze ani závěry Nejvyššího správního soudu, které jasně deklarují, jak hodnotit skutečnosti, uváděné žalobcem e), kdy např. v rozhodnutí ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47 uvedl následující – „*tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní "pronásledování", a tedy ani azylový důvod.*“
39. Na základě uvedených souvislostí je krajský soud přesvědčen, že žalobce e) nesplňuje podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu, a to ani ve smyslu písm. b), neboť z protokolů o pohovoru vyplývá, že se žádnou pomoc u příslušných orgánů nepokusil vyhledat. Proto mu a ani jeho rodině ani policejní složky nemohly poskytnout účinnou ochranu. O jeho problémech totiž nebyly informovány. Rozhodně tedy nelze z ničeho dovozovat, že by policie či jiné kompetentní orgány ústrky nebo ohrožení žalobců podporovaly, organizovaly nebo záměrně trpěly. Krajský soud shrnuje, že judikované závěry jasně předpokládají to, že dotyčný se obrátí s žádostí o pomoc na orgány státu země původu, případně doloží, z jakého jasného důvodu tak nebylo možné učinit.
40. Ve světle všech zjištěných událostí nelze dospět k závěru, že byl žalobce cíleně pronásledován. Svědčí o tom i fakt, že žalobce nikdy neměl problém ze země vycestovat a opět se do ní vracet, nebyl konfrontován orgány policie, či jakkoliv *perzekvován*. Tento fakt nemůže změnit ani informace o mužích z Dubaje, kteří se na žalobce e) měli doptávat. Nejen, že o jejich zájmech žalobci neví nic bližšího, ale nelze bez dalšího učinit závěr, že na základě takové skutečnosti je osoba ihned pronásledována (viz výše). Krajský soud upozorňuje, že další příběhy křesťanů, na které odkazoval žalobce e), sice dokreslují situaci v zemi jeho původu, nemohou však bez dalšího prokázat i možné konkrétní pronásledování právě osoby žalobce e). Krajský soud uzavírá, že žalovaný se touto otázkou zaobíral zcela vyčerpávajícím způsobem, a to na stranách 14-20 napadeného rozhodnutí ze dne 3. 4. 2019, č. j. OAM-726/ZA-ZA11-HA12-2017. S těmito závěry se nadepsaný soud ztotožňuje.
41. Ohledně neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobci vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné výtky nevznegli a ani krajský soud neshledal podmínky pro jeho udělení.

42. Další žalobní argumentace žalobců se opírala o možnost udělení tzv. humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Během řízení před krajským soudem bylo nastíněno, že žalobkyně a) trpí určitým srdečním onemocněním – infekční endokarditidou, dále byl zjištěn nálezný výrazný dilatace kmene plicnice, prolaps chlopní, kardiomegalie. Musí mít preventivně nasazena antibiotika. Její zdravotní stav se zhoršuje případným stresovým prostředím.
43. Krajský soud podotýká, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
44. K otázce posuzování této problematiky nadepsaný soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
45. Krajský soud tak podotýká, že mu při posuzování problematiky udělování tzv. humanitárního azylu nepřísluší, aby vyhodnocoval lékařské zprávy a další materiály na ně přímo navazující a na základě závěrů z nich plynoucích posuzoval a dovozoval, zda žalobci na humanitární azyl nárok mají, či ne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 Azs 218/2017 – 44). Krajský soud pouze vyhodnocuje, zda žalovaný v předmětném řízení disponoval dostatečnými podklady, na základě nichž mohl věc adekvátně rozhodnout. Zároveň soud přezkoumává, zda se žalovaný při svých úvahách neodchýlil od mezí a hledisek stanovených zákonem, a to ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, jak také plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu: *„Humanitární azyl je výlučně institutem vnitrostátního práva, nedopadá tedy na něj, na rozdíl od azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) až c) zákona o azylu, čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění), (nová procedurální směrnice), podle něhož „[č]lenské státy [...] zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně“. Ačkoli tedy při posuzování podmínek pro udělení výše uvedených forem mezinárodní ochrany musí dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu krajské soudy vycházet ze skutkového stavu ke dni svého rozhodování, pokud je to ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, u humanitárního azylu se i nadále uplatní § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož správní soudy obecně vycházejí ze skutkového a právního stavu,*

který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 Azs 201/2017 – 37).

46. Nadepsaný soud se proto uchýlil k posouzení této otázky v mezích, které jsou mu stanoveny zákonem. Vycházel přitom z premisy, která byla uvedena v již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládáných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
47. Žalovaný se problematikou tzv. humanitárního azylu (dle § 14 zákona o azylu) a důvody, pro něž jej nešlo žalobcům udělit, zabýval na stranách 12 a 21 napadených rozhodnutí ze dne 3. 4. 2019, č. j. OAM-725/ZA-ZA11-HA12-2017 a č. j. OAM-726/ZA-ZA11-HA12-2017. Krajský soud přitom znovu upozorňuje na fakt, že důvody rozhodné pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany ve formě tzv. humanitárního azylu se váží na skutkový stav ke dni rozhodování žalovaného správního orgánu. V tomto směru však žalovaný obstál, zaobíral se rodinnou a sociální situací žalobců dostatečně, vzhledem k informacím, které mu byly poskytnuty. Soud je toho názoru, že takto objasněný skutkový stav stačil správnímu orgánu dostatečně pro to, aby mohl dospět k závěru o nemožnosti jeho udělení. Své úvahy navíc opíral zejména o věrohodné výpovědi, které poskytli sami žalobci, jeho závěry jsou přezkoumatelné.
48. Krajský soud pouze obiter dictum doplňuje, že pokud má žalobkyně za to, že míra a závažnost jejího zdravotního stavu dosahuje aktuálně takové intenzity, aby bylo *„nehumánní“* jí azyl ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu neposkytnout, je namístě, aby podala z tohoto důvodu novou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
49. Jelikož nebyly naplněny důvody pro udělení azylu, jako vyšší formy mezinárodní ochrany, krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
50. Alternativně bylo žalobci namítáno, že žalobcům bude po návratu do vlasti hrozit vážná újma. Ve vztahu k udělení doplňkové ochrany žalobci namítali, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, resp. shledal výpovědi žalobců jako nevěrohodné.
51. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo

vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

52. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobců, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (viz výše), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální. Krajský soud má přitom za to, že již jen z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřetelné, že žalovaný se dané problematice věnoval jako celku ve vztahu k individuálnímu posouzení situace žalobců. Není přitom v daném případě nutné a ani hospodárné, aby se žalovaný podrobně vyjadřoval ke každému dílčímu podkladu pro vydání rozhodnutí zvlášť, pokud zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a který je relevantní pro posouzení dané věci. Nelze tak dále tvrdit, že by žalobci byli postupem správního orgánu zkráceni na svých právech, kromě toho byli obeznámeni o možnosti se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Dlužno dodat, že podklady, které doplnili žalobci, sice dokreslují faktický stav a život v Pákistánu, ale vzhledem k tomu, že nebylo nijak upozorněno na konkrétní vazbu těchto materiálů a osudu žalobců, soud k nim přihlížel pouze podpůrně. Nejvýznamnějšími přitom byly samotné výpovědi žalobců. I pokud krajský soud odhlédne od postoje žalovaného, který určité části jejich výpovědí shledal jako účelové, nelze vyhodnotit, že by jimi popsána situace odpovídala a bylo na ni možno nazírat jako na azylově relevantní ve smyslu zákona o azylu. To i ve světle možného udělení tzv. doplňkové ochrany (viz ustanovení § 14a zákona o azylu a násl.).
53. Krajský soud nejprve ověřil, že žalobcům nehrozí v případě návratu do vlasti žádná újma spojená s možným uložením nebo vykonáním trestu smrti. V tomto směru navíc žalobci ničeho konkrétního neuváděli. Z informace OAMP, bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31. 7 2018, vyplývá, že v Pákistánu je možné udělit trest smrti. Nicméně v případě žalobců žádná skutečnost nenásvědčuje tomu, že by ti byli stíháni orgány státu a hrozba trestu smrti tak byla opodstatněná. Lze konstatovat, že žalobci nesplňují důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
54. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě ohrožení na životě, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehuvě poukázal na čl. 3 Úmluvy, z něhož vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Jak správně vyhodnotil správní orgán, nelze obecně usuzovat ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, že veškerí obyvatelé této země jsou pronásledováni ve smyslu zákona o azylu. Z informací, které poskytli žalobci, nelze naznat, že by ti byli vystaveni výše uvedenému jednání. Pouze hypotetická možnost

nelidského zacházení (navíc bez odpovídajících indicií, že k ní vůbec může dojít) nemůže sama o sobě sloužit k aplikaci předmětného článku.

55. Nebylo rovněž poukázáno na žádné jednání ani situaci, kdy by žalobci [resp. zejména žalobce e)] museli strpět ponižující zacházení, nelidské jednání apod. Žalobce e) poukazoval na autonehodu, která se stala v roce 2004. Z ní dovozoval i bezprostřední hrozbu pronásledování vůči své osobě, nicméně ať už byla předmětná dopravní nehoda pouze nešťastnou náhodou nebo se jednalo o cílený útok, dalším napadením nečelil ani on a ani ostatní žalobci. Dlužno dodat, že žalovaný se této problematice věnoval velice podrobně v žalobou napadených rozhodnutích (str. 24-28 napadeného rozhodnutí ze dne 3. 4. 2019, č. j. OAM-726/ZA-ZA11-HA12-2017 a str. 13-17 napadeného rozhodnutí ze dne 3. 4. 2019, č. j. OAM-725/ZA-ZA11-HA12-2017). Nadepsaný soud s těmito závěry souhlasí.
56. Krajský soud v tomto případě dále upozorňuje na to, že mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany je naprosto specifickým institutem mezinárodní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv. Neslouží ke zlepšení životní situace osob, jež nejsou spokojeny s dostupnou životní úrovní či sociálním zázemím v zemi, kde se narodili. Stejně tak jako žalovaný, má krajský soud za to, že nebylo poukázáno ani zjištěno žádné závažné jednání pákistánských orgánů vůči žalobcům, ani jiné jednání, vůči němuž by se ti nemohli bránit přímo v zemi původu.
57. Krajský soud uzavírá, že aktuálně žalobci nečelí žádnému potencionálnímu riziku, které by jim hrozilo ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
58. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá v Pákistánu ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobcům za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud má proto zato, že nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
59. Souhlasit musí krajský soud i se závěrem žalovaného, že vycestování žalobců není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. Žalobci nemají v České republice žádné trvalé vazby, žalovaný a ani krajský soud neshledali, že by vycestováním žalobců mohlo jakkoliv relevantním způsobem dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky vztahujících se k rodinnému a soukromému životu.
60. Krajský soud dále konstatuje, že žalobci nesplňují ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdili ani nebylo prokázáno, že by některému z jejich rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
61. Žalobcům na základě výše uvedeného nelze přisvědčit v tom, že by žalovaný zjistil skutkový stav ohledně skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany v zemi jejich původu za tohoto skutkového stavu neúplně či nedostatečně, nebo že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení. Na základě všech nastolených skutečností se musí ztotožnit se závěry žalovaného, který nejen, že

neshledal zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, ale ani ve formě tzv. doplňkové ochrany. Tyto závěry učinil krajský soud i s ohledem na to, že (jak již bylo konstatováno výše) mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž právě a jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Tyto však nebyly žalobci naplněny.

62. Krajský soud neshledal namítané formální nedostatky napadených rozhodnutí ani žádné vady správních řízení, která předcházela jejich vydání. Dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobcům nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Z tohoto důvodu rovněž nepřistoupil k výslechu svědků, které žalobci navrhovali. S ohledem na zásadu hospodárnosti řízení a vzhledem k tomu, že soud disponoval všemi zásadními informacemi umožňujícími v předmětné věci kvalifikovaně rozhodnout, byl by jejich výslech nadbytečný. Má za to, že navrhovaní svědci by za takto zjištěného skutkového stavu nepřinesli žádné nové a zásadní informace, jež by měly pro posouzení předmětné žaloby relevantní význam. Krajský soud uzavírá, že žalobou napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, proto soud žaloby jako nedůvodné zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VII. Náklady řízení

63. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náhrady nákladů nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. února 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce